

verstaan.... maar dat ze 't over hem en Mevrouw Leenbach hadden.... daar was geen twijfel aan geweest....

Hoe haatte hij die atmosfeer tegenwoordig hier in huis.... waar hij het gevoel had, of iedereen hem beloerde, nasloop, afluisterde..... vervloekt!

Had hij dan geen recht om nog wat levensvreugde te verwerven, als hij zich toch nog levenskrachtig.... nog jong voelde?

Was het dan een misdaad om een tweede jeugd te willen beleven?

De standskwestie....: Nu ja.... nu ja.... „Noblesse oblige”....maar als het nu ging om je levensgeluk... je laatste levensgeluk... Dat vreeselijke geval van de Bouvigne, dat ze telkens als een afschrikwekkend voorbeeld ophingen, maakte niets geen indruk op hem.... contrarie.... die touchante advertentie sprak boekdeelen.... bovendien, de tijden waren toch ook veranderd.... het exclusivisme voerde thans tot vereenzaming..... Hoeveel waren er nog van de oude garde? Dat anderhalve tafeltje op de Joris, waarbij dan nog vaak een burgerlijk element was, dat geduld werd.... nolens, volens.... als vierde man.... als invaller....

Nee, nee.... hij wilde zich niet offeren aan zijn stand.... aan zijn geslacht....

Vanmorgen op die wandeling langs de bolwerken.... hoe zuiver, hoe zeker, had hij toen zijn jeugd weer beleefd.... de lente gespeurd in alles wat groeide.... jong was hij weer.... jong.... en in die herboren jonkheid zou hij de blijheid van het leven opnieuw doorproeven....

Beneden was nu alles stil: Jan zou wel in de woonkamer zitten rooken; nu moest hij maar gauw weer teruggaan naar het spreekkamertje, daar voelde hij zich zoo zeker, zoo rustig.

Hij keek op zijn horloge: 't was nu over half drie. Als ze kwam, dan zou ze nu zeker toch gauw komen.

Hij liep het portaal terug, ging de trap zacht af; maar halverwege bleef hij staan en luisterde.

Hij hoorde de stemmen van Lurkus en Laurien en 't zachte gerinkel van glazen en borden; ze waren dus nog aan 't afnemen.... o, nu kwam Laurien blijkbaar de kamer uit met den volgeladen dienbak voor zich uit.... het schokrinkelde bij elken stap dien ze deed.. de stem van Lurkus.... die sloot de kamerdeur.... ruischte Laurien achterna.... nu waren ze in de zijgang naar de keuken.... 't geluid verstierf.... de keukendeur.... dan werd alles stil.

Vlug nu.... hij haastte zich verder de trap af, liep op zijn teenen over den looper met iets op zijn gezicht als de lach van een schooljongen, die leutig kattedwaad bedrijft.... zijn lippen spitsten zich in grappige angst, als de tochtdeur even piepte bij 't openduwen.